

Arrest

nr. 106 673 van 12 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Antwerpen, vertegenwoordigd door de burgemeester

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 21 juni 2012 tot weigering tot in ontvangst name van de bij volmacht ingediende aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORJANE, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat A. DE MEU verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster en de Belgische onderdaan G. B. leggen op 24 februari 2011 te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. De Belgische partner van verzoekster meldt zich op 21 juni 2012 aan bij het gemeentebestuur van Antwerpen teneinde bij bijzonder volmacht voor verzoekster, op dat ogenblik vastgehouden in het gesloten centrum van Steenokkerzeel, een aanvraag in te dienen tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De burgemeester van de stad Antwerpen neemt op dezelfde dag de beslissing tot weigering tot in ontvangst name van de bij volmacht ingediende aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Deze beslissing, die overeenkomstig de stukken van het

administratief dossier op 17 augustus 2012 werd overgemaakt aan het gesloten centrum van Steenokkerzeel met het oog op betekening aan verzoekster, is gemotiveerd als volgt:

“Naar aanleiding van de vraag om bij volmacht een aanvraag in te dienen in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voor:

[...]

Nationaliteit : Ghana

[...]

Wordt geweigerd de aanvraag in ontvangst te nemen overwegende

- artikel 52 §1, 1e lid van het Vreemdelingenbesluit (dd. 08.10.1981) bepaalt dat het indienen van een aanvraag gebeurt doormiddel van een document overeenkomstig het model van de bijlage 19ter
- het model van de bijlage 19ter vermeldt uitdrukkelijk dat de vreemdeling “zich bij het gemeentebestuur heeft aangeboden”, waarbij het begrip ‘zich aanbieden’ In Van Dale-Groot Woordenboek der Nederlandse taal, in de taalkundige betekenis wordt omschreven als ‘zich vertonen’, ‘zich vervoegen bij’, ‘verschijnen voor’. En dat ‘deze aanvraag tot verblijf werd opgesteld in drie exemplaren, waarvan een aan de betrokkene werd afgegeven’ terwijl nergens in het model enige ruimte is voorzien voor de vermelding van de hoedanigheid van een gevolmachtigde,
- daarnaast stipuleert artikel 52 §1, 3e lid in fine van de Vreemdelingenwet dat de burgemeester of zijn gemachtigde “geen bijlage 19ter overhandigt”
- bovendien is het belang van de persoonlijke identificatie van de aanvrager en de noodzaak om te kunnen nagaan of voldaan is aan alle voorwaarden gesteld in artikel 32 van het Vreemdelingenbesluit af te leiden uit de reglementering, dit alles in het kader van de noodzaak om misbruik tegen te gaan indien zich een derde aanbiedt. Er bestaat rechtspraak van de RvV waarin dit standpunt bevestigd wordt (o.a. RvV arrest nr. 13.813 van 31 Januari 2008, RvV arrest nr. 5.283 van 20 oktober 2007 en arrest nr. 2.442 van 20 oktober 2007, zie www.rvv-cce.be)”.

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 52, § 1, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Aangezien, de verwerende partij op basis van artikel 52 § 1, derde lid Vw. weigert in overweging te nemen;

Terwijl, artikel 52 § 1, derde lid Vw laat gelden dat “Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter. ” ;

Overwegende dat verzoekster wel degelijk het bewijs van haar familieband heeft aangetoond; Dat dit op basis van de overwegingen zoals aangetekend in de bestreden beslissing niet wordt betwist;

Dat de weigering om de aanvraag in overweging te nemen evenwel steunt op overwegingen waaruit moet worden gededuceerd dat de aanvraag niet bij bijzondere volmacht kan worden ingediend;

Dat dit evenwel niet voorzien is in artikel 52 van voormeld KB, dat duidelijk stelt dat de beslissing enkel niet in overweging kan worden genomen indien de familieband niet wordt aangetoond;

Dat door te stellen dat de aanvraag niet via bijzondere volmacht kan worden ingediend, een voorwaarde toevoegt aan artikel 52 van voormeld Kb.;

Zodat, een schending kan worden vastgesteld van artikel 52 § 1, derde lid van voormeld KB."

3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"In het eerste middel roept verzoekster de schending in van artikel 52 §1, derde lid van het KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Ter ondersteuning houdt zij voor dat de 'verwerende partij op basis van artikel 52 §1, derde lid Vw. weigert in overweging te nemen', terwijl dit artikel voorziet dat een aanvraag niet in overweging wordt genomen en dit door middel van een document overeenkomstig het model van de bijlage 19quinquies.

Verzoekster haar beschouwingen, waarbij zij poogt abstractie te maken van de volledige motivering van de bestreden beslissing, missen feitelijke grondslag.

[...]

In tegenstelling tot hetgeen verzoekster laat uitschijnen, werd de bestreden beslissing aldus geenszins en uitsluitend genomen in toepassing van artikel 52 §1, derde lid van het Vreemdelingenbesluit. Integendeel wordt in de motivering toegelicht om welke reden geweigerd wordt de aanvraag in ontvangst te nemen, met name omdat de aanvraag door de persoon in kwestie moet worden ingediend die zich hiertoe bij het gemeentebestuur moet aanbieden.

Ter ondersteuning van deze stelling wordt in de bestreden beslissing door de burgemeester terecht verwezen naar artikel 52 §1, 1e lid van het Vreemdelingenbesluit dat bepaalt dat het indienen van een aanvraag gebeurt door middel van een document overeenkomstig het model van de bijlage 19ter, terwijl dit model van de bijlage 19ter expliciet vereist dat de vreemdeling zich heeft aangeboden, en één exemplaar afgegeven wordt aan de betrokkene.

Inderdaad stipuleert artikel 52 §1, eerste lid van het K.B. dd. 08.10.1981 dat "Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter" [...].

Terwijl in deze bijlage 19ter, waarvan de vorm en de inhoud evenzeer door de besluitgever werd vastgesteld en dewelke aldus niet kan worden genegeerd (zoals ten onrechte gebeurt door de rechter in vreemdelingenzaken in het UDN-arrest nr. X), uitdrukkelijk de verplichting wordt gesteld dat:

"(...) heeft zich bij het gemeentebestuur aangeboden om een aanvraag tot verblijf in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Europese Unie / voor een identiteitskaart voor vreemdelingen in de hoedanigheid van familielid van een Zwitserse onderdaan in te dienen (...)

(...) Deze aanvraag tot verblijf werd opgesteld in drie exemplaren, waarvan een aan de betrokkene werd afgegeven." [...].

Uit de aanhef van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit blijkt dat 'het familielid de verblijfkaart moet aanvragen bij het gemeentebestuur door middel van de bijlage 19ter'. Het model van de bijlage 19ter vermeldt daarbij uitdrukkelijk dat de vreemdeling zich heeft 'aangeboden', waarbij het begrip 'zich aanbieden' in Van Dale-Groot Woordenboek der Nederlandse taal, in de taalkundige betekenis wordt omschreven als 'zich vertonen', 'zich vervoegen bij', 'verschijnen voor'.

Het model van de bijlage 19ter vermeldt eveneens dat 'deze aanvraag tot verblijf werd opgesteld in drie exemplaren, waarvan een aan de betrokkene werd afgegeven' terwijl nergens in het model enige ruimte is voorzien voor de vermelding van de hoedanigheid van een gevolmachtigde.

Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht verwezen naar de vermelding door de wetgever van de term 'overhandigt' in het artikel 51 §1, derde lid (nu artikel 52 §1, 3e lid in fine duidelijk bepaalt dat er geen bijlage 19ter wordt 'overhandigd'), en naar het belang van de persoonlijke identificatie en de noodzaak om te kunnen nagaan of voldaan is aan alle voorwaarden gesteld in artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, teneinde misbruik tegen te gaan.

Verwerende partij herhaalt dat de bijlage 19ter deel uitmaakt van het Vreemdelingenbesluit (Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen).

De bewering van verzoekende partij als zou de burgemeester van de stad Antwerpen een voorwaarde hebben toegevoegd aan artikel 52 §1 van het Vreemdelingenbesluit, kan dan ook geenszins worden bij getreden.

Op grond van de bijlage 19ter die deel uitmaakt van het Vreemdelingenbesluit is de vreemdeling wel degelijk verplicht zich persoonlijk te begeven naar het gemeentebestuur om een aanvraag van de verblijfskaart als familielid, in te dienen.

Terwijl verzoekster overigens ook geen redenen van overmacht aanvoert, die haar zouden verhinderen om de verplichting die volgt uit het Vreemdelingenbesluit na te leven.

Verzoekster haar beschouwingen als zou de bestreden beslissing aan artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit een voorwaarde toevoegen, falen dan ook volkomen. Evenmin kan de voorgehouden schending van artikel 52 §1, derde lid van het Vreemdelingenbesluit, artikel dat betrekking heeft op de situatie waarin de vreemdeling het bewijs van zijn familieband niet overlegt wat in casu niet het geval is, worden aangenomen.

Zoals afdoende gemotiveerd in de bestreden beslissing, heeft de burgemeester van de stad Antwerpen geheel terecht geweigerd de aanvraag in ontvangst te nemen.

Verzoekster haar beschouwingen, waarbij niet wordt ingegaan op de concrete motieven van de bestreden beslissing die zij aldus niet betwist, falen volkomen.

Opdat het gemeentebestuur toepassing kan maken van artikel 52 van het K.B. dd. 08.10.1981, dient de vreemdeling daartoe aan de basisvoorwaarde van het zich aanbieden bij het gemeentebestuur, te voldoen. Het gemeentebestuur kan inderdaad onmogelijk de stappen ondernemen die hem worden opgelegd door artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit en handelen conform de vermeldingen in de bijlage 19ter, wanneer verzoekster dit zelf onmogelijk maakt door zich niet persoonlijk aan te bieden.

Terwijl zij zelfs niet eens beweert dat er redenen van overmacht zouden kunnen zijn.

Verzoekster toont ook niet aan op welke rechtsregel zij meent zich te kunnen beroepen teneinde de aanvraag bij volmacht in te dienen.

Verzoekster haar beschouwingen falen in rechte en in feite.

[...]"

3.3. De bestreden beslissing houdt in dat de burgemeester van de stad Antwerpen weigert om een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ingediend aan de hand van een bijzonder volmacht in overweging te nemen. Hierbij wordt de rechtsgeldigheid als dusdanig van het bijzonder volmacht niet in twijfel getrokken, doch gesteld dat de persoonlijke verschijning van verzoekster bij het indienen van de aanvraag vereist is en dat de aanvraag aldus niet kan geschieden middels bijzonder volmacht.

Verweerder verwijst, wat de juridische grondslag van de bestreden beslissing betreft, naar de bepalingen van artikel 52, § 1, eerste en derde lid van het Vreemdelingenbesluit.

Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt als volgt:

“§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van zes maanden te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Zoals verzoekster correct aangeeft, volgt uit artikel 52, § 1, derde lid van het Vreemdelingenbesluit enkel dat een aanvraag niet in overweging kan worden genomen wanneer de vreemdeling het bewijs van de familieband niet overlegt. Verweerder weerhoudt evenwel niet het gegeven dat bij het indienen van de aanvraag het bewijs van de familieband niet zou zijn voorgelegd. In het artikel 52, § 1 van het Vreemdelingenbesluit worden geen andere situaties opgesomd waarin een aanvraag niet in overweging wordt genomen.

Verweerder stelt dat de bestreden beslissing niet louter is gebaseerd op artikel 52, § 1, derde lid van het Vreemdelingenbesluit en dat in de motivering in concreto wordt toegelicht waarom de burgemeester de aanvraag niet in overweging heeft genomen.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing allereerst wordt gesteld dat artikel 52, § 1, eerste lid van het Vreemdelingenbesluit voorziet dat de aanvraag moet worden ingediend door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter. Gelet op de bewoordingen en vermeldingen in deze bijlage – en met name de vermeldingen “*heeft zich bij het gemeentebestuur aangeboden*” en “*deze aanvraag tot verblijf werd opgesteld in drie exemplaren, waarvan één aan de betrokkene werd afgegeven*” – en het gegeven dat geen ruimte is voorzien voor de vermelding van de hoedanigheid van een gevolmachtigde, wordt in de bestreden beslissing geoordeeld dat de aanvraag enkel in persoon door de betreffende vreemdeling kan worden ingediend, en niet door middel van een bijzondere volmacht. De Raad merkt evenwel op dat deze loutere vermeldingen in een bijlage gevoegd bij een koninklijk besluit geen wettelijke bepaling betreffen, noch een algemeen rechtsbeginsel, dat de aanvraag enkel in persoon kan gebeuren en niet door middel van een bijzonder volmacht. De juridische grondslag blijkt evenmin op grond van het gegeven dat in het betreffende model geen ruimte is voorzien voor de vermelding van de hoedanigheid van een gevolmachtigde. Het gegeven dat, zoals verweerder in de nota met opmerkingen stelt, de vorm en de inhoud van deze bijlage eveneens door de besluitgever werd vastgesteld, doet aan het voormelde geen afbreuk.

Vervolgens wijst verweerder op het gestelde in artikel 52, § 1, derde lid van het Vreemdelingenbesluit dat de burgemeester of zijn gemachtigde “*geen bijlage 19ter [overhandigt]*”. Op grond van deze bewoordingen blijkt evenmin een uitdrukkelijke bepaling dat enkel een aanvraag ingediend in persoon door de betrokken vreemdeling in overweging kan worden genomen. Ook op grond van deze bepaling blijkt aldus geen juridische grondslag tot het nemen van de bestreden beslissing.

Waar verweerder verder in de bestreden beslissing wijst op het belang van de persoonlijke identificatie van de aanvrager in het kader van de noodzaak om misbruik tegen te gaan indien een derde zich aanmeldt, merkt de Raad op dat verweerder steeds kan nagaan of de bijzondere volmacht gegeven aan de Belgische partner van verzoekster op rechtsgeldige wijze is opgesteld en of op grond van de voorgelegde stukken de familieband is aangetoond. De Belgische partner die optreedt middels bijzondere volmacht handelt ook volledig in naam van verzoekster. Er blijkt verder niet dat verweerder bij de eventuele afgifte van de verblijfstitel zelf niet de nodige garanties kan inbouwen dat deze verblijfstitel aan verzoekster persoonlijk wordt afgeleverd en dat hierbij nog een identiteitscontrole wordt doorgevoerd. Er blijkt aldus niet dat de persoonlijke verschijning bij het indienen van de aanvraag vereist is om misbruiken tegen te gaan. In ieder geval toont verweerder met dit betoog ook niet aan dat de bestreden beslissing een juridische grondslag bevat.

Waar verweerder verder nog aangeeft dat verzoekster geen redenen van overmacht inroept, die haar zouden verhinderen om “*de verplichting die volgt uit het Vreemdelingenbesluit na te leven*”, merkt de Raad op dat uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verweerder op de hoogte was van het gegeven dat verzoekster was opgesloten in het gesloten centrum te Steenokkerzeel. De aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie was immers vergezeld van een begeleidend schrijven waarin uitdrukkelijk werd aangegeven dat verzoekster was vastgehouden. Deze vasthouding wordt als dusdanig noch in de bestreden beslissing, noch in de nota met opmerkingen betwist. Op grond van dit gegeven dient te worden aangenomen dat verzoekster wel degelijk in de onmogelijkheid was om zich persoonlijk aan te melden bij het stadbestuur van Antwerpen.

Verzoekster kan dan ook worden gevolgd in haar betoog dat verweerder door te stellen dat de aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie niet bij bijzondere volmacht kan worden ingediend, een voorwaarde wordt toegevoegd aan artikel 52, § 1 van het Vreemdelingenbesluit.

Het eerste middel is gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 21 juni 2012 tot weigering tot in ontvangst name van de bij bijzonder volmacht ingediende aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingszaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS